

τοῦ μωροῦ, συνών. φρ. *ἔφαγε κουτόχορτο ἀτελώνι-στο*). Συνών. ἀσύδοτος 1. 2) Ὁ μὴ εὐρεθεὶς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσῃ κάπου χρήματα.

ἄφορος ἐπίθ. (I) Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά.—ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110 *ἄφουρους* Λέσβ. Μακεδ. κ.ά. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *φορῶ*.

1) Ὁ μὴ φορεθεὶς, ἀφόρετος Κεφαλλ.—ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν.: *Ἀφορο φόρεμα* ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν. 2) Καινουργίης Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Λέσβ. Μακεδ. Πελοπν.: *Ἀφορο μπακίρι* Ὁφρύν. *Ἀφουρου τσ'κάλ* Μακεδ. *Κ'μάρι* ἄφουρου Λέσβ. || Ἄσμ.

Πάντα μου 'ς ἄφορο γγαλι βάνω κρασί καὶ πίνω Πελοπν. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἤρχισεν ἀκόμη νὰ γίνεταί χρησις Μακεδ.: *Ἀφουρου σαπούρ*.

Πβ. ἀφόρετος, ἀφορίστος.

ἄφορος ἐπίθ. (II) λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄφορος*.

1) Ὁ μὴ παράγων, ἄγονος, ἐπὶ γῆς: *Ἀφορος τόπος*. *Ἀφορο χωράφι*. 2) Ὁ καθ' ὃν δὲν παράγει ἡ γῆ, ἐπὶ χρόνου: *Ἀφορη χρονιά*.

ἀφορούκλης ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορισμός κατὰ βιαίαν συγκοπὴν καὶ τῆς καταλ. -οὐκλῆς.

1) Ἀνθρώπος ἔχων ἀφορισμόν, ὁ ἀφωρισμένος.

2) Συνεκδ. ἄνθρωπος κακῶν διαθέσεων, μοχθηρός, βλαπτικός.

ἀφοροχάρτι τό, Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφόρα καὶ χαρτί.

Ἀφοριστικός, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Νὰ πάμε 'ς τοῦ δεσπότη νὰ -ν- δοῦ γυρέψωμε ἓνα ἀφοροχάρτι* Κεφαλλ.

ἀφόρτωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀφόρτουτος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φορτωτός < φορ- τώνω.

1) Ὁ μὴ λαβὼν τὸν φόρτον του, ὁ μὴ φορτωθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.): *Ἀφόρτωτο ἄλογο*. *Ἀφόρτωτη μαούνα*. β) Μεταφ. ἀπηλλαγμένος οἰκογενειακῶν βαρῶν Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ ὡς φορτίον ἐναποτεθεὶς πρὸς μεταφορὰν κοιν.: *Τὸ λάδι ἔμεινε ἀφόρτωτο*.

ἀφορῶ ἀμάρτ. Μέσ. ἀφοροῦμαι Κρήτ. ἀφορειοῦμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.) ἀφορειῶμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀφ-φορκοῦμαι Κύπρ. ἀφουνοιέμι Σαμοθρ. *φοροῦμαι* Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος κ.ά.—Λεξ. Λάουνδ. *φορειέμαι* Βιθυν. *φορῶμαι* Σκῦρ. *φουρειῶμι* Λέσβ. *φουροῦμι* Ἱμβρ. Λέσβ. *φ-φορειοῦμαι* Ρόδ. *φ-φορρεῖομαι* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ὑφορῶ - ὑφορῶμαι. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,665. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπετ. Φιλοσοφ. Σχολ. Θεσσαλον. 1 (1927) 9. Ἡ λ. καὶ μεσν. ὡς καὶ ὁ τύπ. *φοροῦμαι*.

1) Ὑποπτεύομαι, ὑποψιάζομαι ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀφωράθηκε τί θὰ τὸνε βρῇ* Μάν. *Τὸν φοβοῦμαι πῶς τὰ πῆρε* Κρήτ. || Παροιμ. φρ. *Τὰ κάνει φορᾶται* (ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ ἀποδίδοντος εἰς ἄλλον ὅσα ὁ ἴδιος κάμνει ἢ ὑποψιαζομένου τοὺς ἄλλους ὅτι θὰ τὸν κακοποιήσουν) Σκῦρ. Χίος. *Ἀφ-φορκεῖται τοῦ κόρφου του* (ἐπὶ τοῦ λίαν δυσπίστου) Κύπρ. || Γνωμ. *Ὅπου χάση καὶ τὸν κόρφο του ἀφορεῖται* Λακων. *Ὁ κλέφτης τοῦ κλέφτη ἀφ-φορκεῖται* Κύπρ. *Ὁ κλέφτης τῶν δ' ψεύτης τῆς κλεψικίᾳς τῶν δ' τῆς ψευτικίᾳς ἀφ-φορκεῖται* αὐτόθι. || Ἄσμ.

Παρηγορῶ τη δὴ γαρδιά, μὰ δὲ βαρηγορᾶται, λέω της χίλια νόματα, μὰ 'κείνη τ' ἀφορᾶται

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,378 (ἐκδοσις R Dawkins) «ἐξήτησέν τους βουλὴν νὰ τοῦ ποῦν... τεῖν-τα νὰ ποίση μὴδὲν ἀφοραθῇ ὁ ρῆγας κακόν». β) Φοβοῦμαι Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.): *Ὅ,τι ἀφορειώτανε τὸν ἡῦ-ρηκε* Μάν. || Γνωμ.

Θεέ, μὲν δώσης τοῦ παιδικιοῦ δὲ ἀφ-φορκεῖ ἡ μάνα!

(διότι ἡ μάνα πολλὰ φοβεῖται μήπως πάθῃ τὸ παιδί της) Κύπρ. 2) Νομίζω, ὑποθέτω Ἱμβρ. Λέσβ. Σκῦρ. κ.ά.: *Θὰν ἔρτ', 'φουροῦμι Ἱμβρ. Τοῦ τυχιρό σ' εἶνι, 'φουροῦμι* Λέσβ. 3) Ἀντιλαμβάνομαι, βλέπω, παρατηρῶ Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: *Ἀφωραθήκα τζοι καὶ φράξα δως ἐν στρατά* Κρήτ.

ἀφόταν σύνδ. ἀμάρτ. ἀφόντα Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Πελοπν. (Γλανιτζ. Γορτυν.) κ.ά. ἀφόντας Αἰγίν. Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Λευκ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἀφόντας Κεφαλλ. κ.ά. ἀφόντας Πελοπν. (Λεντεκ. Τριφυλ.) κ.ά. *φόντα* Εὐβ. (Κύμ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. Στερελλ. (Κλών.) κ.ά. *φοντά* Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά. *φόντας* Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Πυλ.) *φοντάς* Πελοπν. (Κορινθ. Λεντεκ. Τρίκκ.) κ.ά. *φούντα* Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) *φουν-τά* Στερελλ. (Εὐρυταν. Φθιώτ.) *φούντας* Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) *φουντάς* Μακεδ. *ἀπόταν* Κέρκ. κ.ά. *ἀ-πόνταν* Θήρ. *ἀπόδαν* Νάξ. *ἀπόδα* Ζάκ. Κέρκ. *ἀπού-δαν* Κρήτ. *ἀπόντας* Κέρκ. Μῆλ. Πάρ. Πελοπν. (Αἰγ. Λάστ.) Χίος κ.ά. *ἀπόδας* Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Δαμαρ.) *ἀ-δόδας* Μύκ. *ἀπέτας* Θράκ. (Αἰν.) *ἀποδάν* Κρήτ. *ἀ-πουδάν* Κρήτ. (Βιάνν.) *ἀποδὰ* Πελοπν. (Σουδεν.) *πουν-τάν* Τῆλ.

Ἐκ τῶν συνδ. *ἀφοῦ* καὶ *δταν*, παρ' ὁ καὶ *δνταν*, *δντας*. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,499 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 212. Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐνθ' ἄν. Λεξικογρ. Ἀρχ. 47 κέξ. Οἱ μετὰ τοῦ π τύπ. *ἀπόταν* κλπ. ἐκ παρασυσχετισμοῦ πρὸς τὴν πρόθεσιν ἀπό.

1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφότου Ἄνδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Κέρκ. Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Τῆλ. κ.ά.:—Λεξ. Δημητρ.: *Ἀφόντας σὲ εἶδα, σ' ἀγά-πησα* Ἡπ. *Ἀπόντας ἔφυγε, δὲ μδοτεῖλε κἀνένα γράμμα* Αἰγ. *Ἀπόντας ἔφυε, δὲ ξανάρθε* Κέρκ. *Ἐφόντας ἦρθα 'ς τοῦ χου-ριό, δὲ σ' εἶδα* Ἡπ. *Ἀπόδας ἦρθε, δὲν ἡσύχασε* Κρήτ. *Ἀπό-δας ἠγεννήθηκα, ἐτοὰ τὸνε ξέρω* Δαμαρ. *Ἀποδάν ἐγεννή-θηκα, δὲν εἶδα κόσμο* Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀφόντας σ' εἶδα 'ς τὸ γαλὸ νὰ κολυμπᾶς, κυρά μου, νεράϊδα, καλονέραϊδα, σὲ βλέπω 'ς τὰ ὄνειρά μου

Λεξ. Δημητρ. 2) Ὅταν Αἰγίν. Α.Ρουμελ. (Καρ.) Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κεφαλλ. Λευκ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γλανιτζ. Γορτυν. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Λεντεκ. Μάν. Μεσσ. Πυλ. Σουδεν. Τρίκκ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν. Κλών. Φθιώτ.) Χίος κ.ά.: Παροιμ.

Ἀφόντας ἐθερίζαμε, Βασίλει κύρ-Βασίλει,

τώρα π' ἀποθερίσαμε, ποῦ σ' εἶδα, βρὲ κασιόδη;

(ἐπὶ τοῦ κολακεύοντος μὲν ἐν ὧρᾳ ἀνάγκης, ἀγνοοῦντος δὲ τὸν εὐεργέτην μόλις παρέλθῃ ἡ ἀνάγκη) Αἰγίν.

Ἐμπορος φοντάς φτωχύνῃ, | τὰ παλαιὰ δεφτέρια ἀνοίγει Λεντεκ. || Ἄσμ.

Ἀφόντας ἦσουν δυὸ χρονῶ κ' ἐγὼ ἤμουν τεσσάρω,
ἢ μάνα σου μοῦ τό 'λεγε νὰ γίνης νὰ σὲ πάρω
Ἄνδρ. 3) Ἀφοῦ Α. Ρουμελ. (Καρ.): Ἄσμ.
'Στὶ νὰ κάψ' τὸ βασιλῆα, φλόγα τὸ βασιλοῦδι,
'φόντας δὲν εἶν' ὁ ἄντρας μου, τὸ πρῶτο μου στεφάνι.
Πβ. ἀφῆς, ἀφῆτις, ἀφότε, ἀφότε, ἀφότε, ἀφοῦ, ἀφώς.

ἀφότε σύνδ. πολλαχ. ἀφόντε Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ.) κ.ά. ἀφόντες Ἰκαρ. Πελοπν. (Λακεδ.) κ.ά. ἀφόντες Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ.ά. ἀφόντις Θράκ. (Ἀδρια- νούπ.) ἀφούτα Πόντ. (Ἀμισ.) 'φότε Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. 'φόντε Πελοπν. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Χατζ.) κ.ά. 'φόντες Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ.) 'φοντες Καππ. 'φοντες Καππ. (Φάρας.) ἀπότε Κύπρ. Νάξ. (Φιλότ.) Πε- λοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀπότες Θήρ. (Οἶα) ἀπόντες Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. (Οἶα) Μύκ. Πελοπν. (Μάν.) ἀπόδε Κρήτ. Νύ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόδες Ἄνδρ. Θήρ. Ζάκ. Κύθηρ. κ.ά. ἀδόδες Πελοπν. (Μάν.) ἀπόδεν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπό- τετε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπέντες Χίος (Πυργ.) 'πόντε Θράκ. (Γέν.) Πελοπν. (Μάν.) 'πόντες Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) 'πόδες Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθηρ. 'ποντες Εὐβ. (Κύμ.)

Ὁ μεταγν. σύνδ. ἀφότε. Ὁ τύπ. ἀφούτα κατ' ἐπί- δρασιν τοῦ ἀφοῦ. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.
1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφότεου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Ἀφότε ἔφυγε, δὲ μᾶς ἔγραψε. Ἀφότε ἤρθε, δὲν τὸν εἶδα πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἀφότε καὶ σ' ἀγάπησα, εἶναι καιρὸς καὶ μῆνες
κ' ἐσάπη τὸ κορμάκι μου σὰν τὸ παννὶ 'ς τὲς δοίμες
Ἦπ.

Ὀχον, πουλλί μου ἀθάνατο, παντοτινὴ μου ἐλπίδα,
ἀπόδες ἠχωρίσαμε, πλέο χαρὰ δὲν εἶδα!
Θήρ.

Ἀπόδε στάθην ὁ 'ρανὸς καὶ θεμελιώθη κóσμος,
ὁ νεώτερος ἐγάπησεν ἓνα μικρὸ γοράσι
Ἀπύρανθ. 2) Ὄταν πολλαχ. καὶ Καππ. (Φάρας. κ.ά.):
'Φόντε ἤμουν στρατιώτης, ἐδυστύχησε τὸ σπίτι μου Κόκκιν.
'Φότε ἐκλαιγαν, ἔρθεν ἐκεῖνος κ' εἶδεν ἀτ'ς (ὅταν ἐκλαιγαν,
ἦλθεν ἐκεῖνος καὶ τοὺς εἶδε) Κερασ. || Παροιμ. Ποντες
ἔπρεπε νὰ βρέξῃ, δὲν ἔβρεχε, τὸ Μάι δροσολόγα (ἐπὶ τοῦ ἀ-
καίρως συμβαίνοντος) Κύμ. || Ἄσμ.

Ἀφόντες γεννηθήκαμε, οἱ μοῖρες μᾶς μοιράσα,
ἐσένα μένα δώκανε κ' ἐμένα εἰς ἐσένα
Μύκ. 3) Εὐθύς ὡς Κύθηρ.: Ἀπόδες τ' ἄκουσα, τὸ κατά-
λαβα.
Πβ. ἀφότεαν.

ἀφότε σύνδ. Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) ἀφόντις Θήρ. Κύπρ. Νάξ. κ.ά. ἀφόντις Ζάκ. Θήρ. (Οἶα) Θράκ. Χίος κ.ά. ἀ- φόντις Κύθηρ. κ.ά. ἀφόντ'ς Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. (Βελβ.) ἀφόντις Κύπρ. 'φόντι Πόντ. (Ἀμισ.) 'φοντσοῦ Ἰμβρ. 'φόντις Θράκ. (Κωστ.) ἀπότι Ἀπουλ. Θήρ. (Οἶα) Νάξ. (Κορων. Φιλότ.) Πάρ. κ.ά. ἀπότις Κύπρ. Πάρ. ἀφόν- τισ Ζάκ. ἀπόδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπότοι Κεφαλλ. Τσα- κων. ἀποτοῖ Τσακων. ἀπέτι Πόντ. (Ζησιν. Ὀφ.) ἀ- πέτ' Πόντ. (Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) 'πούτις Εὐβ. (Στρό- πον.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀφότε, παρ' ὁ καὶ ἀφόντις. Ὁ τύπ. ἀφόντις καὶ ἐν Διγεν. Ἀκρίτ. (Λαογρ. 9,314). Οἱ τύπ. ἀφόντις καὶ 'φοντσοῦ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφοῦ. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.

1) Ἀφότεου Ἀπουλ. Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Θεσσ. (Πήλ.) Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Ἰμβρ. Κύθηρ. Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ.) Νάξ.

(Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πάρ. Πόντ. (Ὀφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. κ.ά.: Ἀφόντις τὰ πῆρα, τὰ 'χω Κύθηρ. Ἀφόντ'ς ἔφ'γι, δὲ μᾶς θ'μῆθ'κ'ι νὰ μᾶς στείλ' ἓνα γράμμα Πήλ. Ἀπέτ' ἐγεννέθα κιάν', αἶκον κ'εἶδα (ἀφότεου ἐγεννήθη, τοιοῦτον δὲν εἶδα) Χαλδ. || Παροιμ. Ἡ νύφ' ἀπόδης γεννηθῇ, τοῇ πε- θερᾶς τῇ μοιάζει (ἐπὶ κοινῶν ἐλαττωμάτων ἢ προσόντων τῶν συμπεθερῶν) Νάξ. || Ἄσμ.

Ἀφόντις ἠγεννήθηκα, φωθιὰ μὲ τριγυρίζει
τσαὶ νὰ μὲ κάψῃ δὲ μπορεῖ τ' ὅλο μὲ βασανίζει
Οἶα. Ἡ σημ. καὶ ἐν Διγεν. Ἀκρίτ. ἐνθ' ἄν. ὥσαν δὲ ἔ- σωσεν ὁ κύκλος τῶν ἐννέα μηνῶν, ἀφόντις ἐγγαστρώθη ἡ βασίλισσα, ἐγέννησε τὴν κόρη. 2) Ὄταν Ζάκ. Θήρ. Κεφαλλ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Σούρμ.): Ἀφόντι περᾶς, ἔλα λίγον Οἶν. Ὅτι εἶναι ἀνοιχτὰ τὰ πόρτες, τρέξε καὶ ἔμπα ἀ- πέσου (ἐκ παραμυθ.) Ἀμισ. Ὁ Θεὸς ἀπέτ' ἔπλασε μας, ἐδῶ- κε μας ὁρᾶ καὶ ποδᾶρᾶ νὰ δουλεύουμε Σούρμ. || Ἄσμ.
Ὁ χωρικός τὸν ἄρχοδα τὸνε βαστάει 'ς τὴ δλάτη
κι ἀπότοι τὸν ἐπήθωσε τοῦ ἔβγαλε τὸ μάτι
Κεφαλλ.

Κι ἀφόντις ἐτριγύρισα τὰ ὠργισμένα ὄρη,
μ' ἔβγαλαν τὰ σκυλλάκια μου μὲν πλουμισμένη κόρη
Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 230 (ἐκδ. G Wagner σ. 10) «ἀφόντι φάγαν τὸ ψωμὶν καὶ κατ' αὐτοῦ γαβγίζουν».

β) Ἐνθ', ἐκεῖ ποῦ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Ἀφόντι ἔστε- κα, κατ' ἔπαθα Οἶν. 3) Ἀφοῦ, ἐπειδὴ Κύπρ. Νάξ. (Ἀ- πύρανθ. Κορων. Φιλότ.) Πόντ. (Ζησιν. Ὀφ.) κ.ά.: Ἀφού- τισ ἐν ἔρχεσαι, ἐν-νὰ πάω μανιχὸς μου Κύπρ. Ἀπότι δὲν ἔρχεσαι σύ, δὲν ἔρχομαι κ' ἐγὼ Φιλότ. Ἀπότι σοῦ μιλῶ καὶ δὲν ἀκούς; Φιλότ. Ἀπέτι λές ἀ, ψέμα οὐτ' ἐν Ζησιν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 306 (ἐκδ. G Wagner σ. 75) «κι ἀφόντις ἐντροπιάστηκα καὶ χάθην μετὰ σένα, | κάλλιον νὰ 'χα ξορισθῇ καὶ νὰ 'χα πὰν' 'ς τὰ ξένα».

Πβ. ἀφότεαν.

ἀφότεου σύνδ. κοιν. ἀφόντους Κύπρ. ἀφόντιον Με- γίστ. κ.ά. ἀφόντιους Ἦπ. 'φόντους Θράκ. (Αἶν.) κ.ά. 'φοντιο (Νουμᾶς 124,10) ἀφόντιον Χίος ἀφόντου Κέρκ. Ὁ μεσν. σύνδ. ἀφότεου, παρ' ὁ καὶ ἀφόντιου. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.

1) Ἐξ οὗ χρόνου, ἀφ' οὗ χρόνου κοιν.: Ἀφόντου γεν- νήθηκε, πάντοτε τέτοιος ἦταν. Ἀφόντου ἀρρώστησε, παράτησε τὸ πιτό. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 590 Η (ἐκδ. JSchmitt) «ἀφόντου γὰρ ἐστέψασιν Ἀλέξιον τὸν υἱόν του... | οὐδὲν ἐπέρασε ποσῶς ἓνας μῆνας σωζᾶτος». 2) Ὄταν Θράκ. (Αἶν.) Κύπρ. Χίος κ.ά.: Ὅντους ξύπνισι οὐ δράκους, ἔτριξι καταπόδ' (ἐκ παραμυθ.) Αἶν. || Ἄσμ.

Ἀφόντιον τὰ μεσάνυχτα οἱ πετεινοὶ λαλ-λοῦσα,
ἀκου τὴν πόρτα καὶ βροντᾶ καὶ ξύπνησεν ἡ Σοῦσα
Χίος

Ἀφόντους τὸν ἐπνίξασιν, δῶσαν τον νὰ τὸν θάψουν,
ὅσοι τὸν ἀγαπούσασιν ἤρτισιν νὰ τὸν κλάψουν
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 98 (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἀφόντου ἀπεσώσασιν εἰς τοῦ Κυρίου τὸν τάφο, | δόξαν καὶ ὕμνον ἔδωσαν πρὸς ποιητὴν τοῦ κό- σμου».

Πβ. ἀφότεαν.

ἀφοῦ σύνδ. κοιν. ἀφοῦν Λέσβ. Κύπρ. ἀφουν Στε- ρελλ. (Αἰτωλ.) σαφοῦ Καππ. (Σινασσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἐφοῦ Μύκ. ἀποῦ Θήρ. ἀδοῦ Θήρ. ἀφόν Κύπρ. ἀφὸ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόν Θήρ. 'φόνου Θράκ. (Αἶν.) 'φόνους Θράκ. (Αἶν. Καλλιπ. κ.ά.) 'φόν'ς Ἦπ. 'φου- νοῦ Θράκ. (Αἶν.) ἀμπονὲ Αἶγιν.

